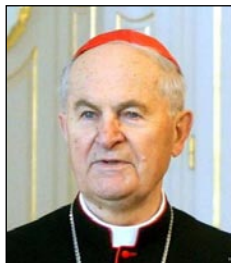

KIU ESTAS KRISTO?

Estas fakto, ke dum la tutaj dudek jarcentoj granda parto de la homaro al si ĉiam metis kaj ankoraŭ hodiaŭ metas tiun demandon. Donis ĝin cetere jam mem Jesuo, kiam Li

ĉe Cezarea Filipi unue demandis la apostolojn: “Kiu, diras la homoj, ke mi estas?” kaj poste tiun ĉi demandon Li donis rekte al la apostoloj: “Sed vi, kiu vi diras, ke mi estas?” Ekde tiam tiun demandon donas al si doktuloj eĉ malkleruloj, sanktuloj eĉ pekululoj, kredantoj eĉ senkreduloj.

Ankaŭ hodiaŭ pli ol unu triono de la tuta homaro respondas kun apostolo Petro: “Vi estas la Kristo (do promesita Meso), La Filo de la vivanta Dio.” Multaj nekristanoj rigardas Jesuon granda profeto (ekzemple islamanoj), aŭ almenaŭ escepta homo kaj fondinto de la profunda religia tradicio, kiu laŭ Li nomiĝas kristanismo. Por iuj Li estis revoluciulo, filozofo, bonfaranto de la homaro, escepta humanisto; sed por aliuloj lerta trompanto, iu fakiro, popola tribunuso. Miloj da homoj mortis pro Li, milionoj Lin adoras kiel Dion, ĉar por ili Li vivas, eĉ se Li mortis. Sed Kristo ne estas ĉiam oportuta. Almenaŭ ne Kristo vera, historia.

Nu ne mankas eĉ tiuj, kiuj rigardas Kriston mitologia persono, kiu neniam ekzistis. Por ili ne nur Kristo ne vivas, sed Li eĉ ne naskiĝis. Almenaŭ tiel ili klopodas konvinki sin mem.

Sed kial do la hodiaŭa homo bezonus respondon je malnova demando? Kial li devus okupiĝi pri la persono el antaŭ la dudek jarcentoj?

Ĉar Jesuo Kristo influigas la historion, eĉ nian historion per eksterordinara maniero.

Estas vero, ke la hodiaŭa homo ne bezonas nepre scii, kiu estis Julio Cezaro aŭ ĉu

vivis iu Napoleono aŭ ĉu li estis venkita apud Waterloo. Aliel temas pri la demando pri Jesuo Kristo. Kiel diras d-ro Walter Kasper, universitata profesoro el Tübingen, en sia la plej nova verko “Jesus der Christus”: “Lia aktivado elvokis historian efikadon, kiu esence ŝanĝis la mondon ne nur religie, sed ankaŭ spirite kaj sociale. Tiu efikado trairas tra la kristanoj kaj tra la kristanaj komunumoj ĝis nuntempo, ĝi eĉ ekzistas en la tuta nia civilizacio. “La hodiaŭa homo devas al si ekspliki almenaŭ tion, kial la tuta homa historio estas dividita je periodoj antaŭ Kristo kaj post Kristo; precipe se li scias, ke la vortoj “antaŭ nia jarkalkulo” kaj “de nia jarkalkulo” estas uzataj nur en iuj ŝtatoj, kaj tio nur de antaŭnelonge sub certa politika premo, sed objekte ĝi respondas al la unua kaj enigas nur malklarecon, kiu do estas “ni” kaj kial ĝuste de Kristo komenciĝas “nia” jarkalkulo.

Kial do min, la homon de la dudeka jarcento, ne interesus personulo, kiu ĝis hodiaŭ kapablas entuziasmigi milionojn da homoj? Kial ne okupiĝi pri la personulo, kiu sin al la mondo prezentis kiel enkarniĝinta Dio kaj dume perfekta homo, ja eĉ pli, se Li kapablis kaj kapablas konvinki eĉ la plej estimatajn homojn kaj la plej grandajn kritikemulojn el ĉiuj homtavoloj? Ĉar tiu personulo foje eniris en la homhistorion, mia scivolemo pri Li estas pli ol rajtigita, estas preskaŭ devoligita, devigita. Pri la demando koncerne Kriston mi kiel kultura homo, kaj ni simple diru kiel homo, devas okupiĝi.

Kaj tion des pli multe, ĉar Kristo alportas ankaŭ al la hodiaŭa homaro, do eĉ al mi, mesaĝon, kiu concernas min, kiu pretendas eniradi mian sorton, en mian estonton kaj estonton. Kaj kion se Li estas vere Dio, vivanta eĉ hodiaŭ kiel Dio-homo atendanta min ja eĉ post la morto? Ĉu mi metu al mi almenaŭ metodikan dubon: Kaj kion, se Li ne nur naskiĝis, sed eĉ hodiaŭ vivas? Pascal metas al la nekredanto similan, eble eĉ

tro komerce formulitan demandon: kion vi gajnos aŭ malakiros dum morte, se vi ne kredas, en la kazo, ke Dio fine tamen ekzistas? Ni povus ŝanĝi kaj plibonigi tiun ĉi la saman demandon kaj meti ĝin al ni en alia formo: Kiajn valorojn proponas al mi Kristo; kiel Li kontribuas al kresko de mia interna libereco kaj entute al la homindeco; kiel helpas tio, kio estas profunde humana, kuraĝa, pura, majesta, eterna en mi; kiel Li respondas al miaj plej profundaj sopiroj?...

Sed kiel serĉu Kriston moderna homo, al kutimiĝinta al precizaj teknikaj, matematikaj konsideradoj, al la scienchistoria dokumentaro?

Ni eliru el psikologia stato, en kiu sin plej ofte troviĝas nuna homo. En profundo de la koro li ne estas kontraŭ kredo, sed li sentas bezonon profundigi sian religian konvinkon, kiun li ricevis en sia familio dum la infanaj jaroj, eventuale vestita en imagojn konformaj al tiu aĝo. Kaj tiel li serĉas por sia kredo kaj por la vivo de la kredo racian bazon kaj motivadon, kiu respondas al lia aĝo kaj kleriĝo. Dum tio li eĉ povas senti iun maltrankvilon kaj ja eĉ dubojn, precipe se li ne havas aliron al veraj sciencaj aŭ almenaŭ al nemalpurigitaj fontoj, kiuj ne estus influataj per falsado flanke de ideologia propagando, ofte vestita en veston de “scienco”.

Kun tiu nia nekonata amiko ni volas unue eniri historion, verigi al si el kristanaj eĉ nekristanaj fontoj historiajn faktojn de la ekzisto kaj personeco de Jesuo; serĉi sencon

kaj valoron de liaj agoj, eldiraĵoj kaj mirakloj, de lia morto kaj resurekto, kiel ankaŭ la antaŭdirojn pri Li.

Se tiel ni esperas forigi niajn eventualajn malfacilaĵojn aŭ dubojn, ĉe tio ni konsciiĝas ankaŭ bezonon serĉi Kriston per la tuta nia kuraĝo, kun malfermitaj menso kaj koro. La historia scienco ne povas devigi nian racion, por akcepti Kriston Dion-homon kaj precipe lian diecon kiel nevideblan fakton. Kredo estas donaco de Dio, ĝi estas esprimo de nia libero antaŭ propono de Dio kaj ne estas absolute necesa rezultanto de nia konsiderado. La historia scienco al ni helpas konvinki nin pri ekzisto de Jesuo Kristo. Ĝi nin kontaktas kun lia mesaĝo. Sed ĝi ne povas nin devigi, ke ni kredu je lia dieco. Renkontiĝi kun tuta Kristo, kun Dia-homa estulo, okazadas nur en la lumo de la kredo kaj dependas ankaŭ de la graco de Dio. Sed ĉe tio ankaŭ ekzistas vero, ke Kristo sin donas ekkoni al tiuj, kiuj Lin sincere serĉas.

Kaj tiel de la historia Jesuo Nazareta ni esperu kune transiri al Kristo de la kredo; tra serĉado veni al renkonto kun Li, por ke ni per tio des pli sincere akceptu en nia vivo Kriston hodiaŭ vivantan, aktualan, fraton kaj amikon, helpanton kaj peranton, liberiganton kaj savinton; Kriston, kiun ni ofte povas renkonti en Eŭkaristio, en la preĝo, en gafratoj: Kriston, kiu estas nia estonto en la morto kaj en la komuneco de la gloro, kie Li estos nia eterna ĉeestanto.

El broŝuro Kristo hieraŭ kaj hodiaŭ (Kristus včera i dnes) de Kard. Jozef Tomko